

Sүнék és a téli álom

Késő ős felé járt az idő. A fák levetették színes lombruhájukat és az őszi szellő kergetőzött a lehullott levelekkel. A napok hűvösebbre fordultak, és Meseerdő minden lakója készült a télre. A mackók bekuckóztak a barlangjukba, a mókusok behúzódtak az odújukba. A süncsalád is igyekezett egy jó helyet választani a téli pihenőre. Sünpapa haladt elől, mögötte sünmama nógatta a lányok mögött lemaradozó Benőt.

– Igyekezzél fiacskám, mert ha nem érünk oda időben, bizony rosszul járunk.

– De miért, anyu? Én nem akarok aludni, nem vagyok álmos. Hidd el, hogy kibírom így tavaszig.

Sünmama rámosolygott fiára. Hogy mennyire hasonlít az apjára!

– Hadd meséljek arról az évről, amikor apád is ezt mondta.

– Tényleg? És akkor ő se aludt?

– Hát megpróbálta, de akkor még igencsak fiatal sünfiú volt. Elhatározta, hogy mindenkinek bebizonyítja: a téli alvás felesleges. Először tetszett neki az üres erdő, de hamar megunt, mert nem volt kivel játszani. Éhes is volt, de leginkább az ijesztette meg, amikor egy nap a fákon túlról apró fehér dolgok hullottak, és betakartak mindent. Az új fehér takaró szörnyen hideg volt, és apu nagyon fázott. Sokáig bolyongott, amíg visszatalált az alvó testvéreihez. Épp be akarta ásni magát a lomb alá, amikor egy ijesztő, szőrös állat bukkant fel mellette és nagy zajt csapott. Minden oldalról szimatolta aput, aki kisebbre és kisebbre húzta magát, miközben remélte, hogy nem esik bántódása. Akkor még több zaj hallatszott.

– Blöki, fujj! Lábhoz! – mondta az ismeretlen hangú idegen.

Apu a szemét se merte kinyitni, amikor felemelte a hang gazdája, és betette őt egy kuckóba, majd elment. A sok izgalomban nagyon kifáradt, és másra se vágyott, mint hogy aludjon. Pihent, de nem eleget, és tavasszal, amikor a többiek már vidáman futkároztak, nagyokat ásítózott. Hiába mesélt testvéreinek a téli kalandjáról, senki sem hitt neki. Még hogy fehér takaró! Hol látott már ilyet? – nevettek. – Csak egy álom volt.

– És igaz volt, vagy álom? – kérdezte Benő csillogó szemmel.

– Hát, azt dönts el te, de most aludj! – felelte sünmama.

Benő vidáman beackolta magát a nagy tölgyfa tövébe, és várta az álmot. Más volt, mint apué. Csengő hangon énekeltek benne valami karácsony nevű dologról, ami kicsi és nagy is lehet. Volt a dalban fa is. A fákat ő is szerette, de a többiről

nem sokat tudott. Milyen furcsa álom! Tavasszal majd utánajár – gondolta, és boldogan szundított tovább.

Lukács Hajnalka illusztrációja Tóth László *Nagymama háza* című verseskötetében (Anser Kiadó, 2021)